

III.ÚS 346/09 ze dne 3. 9. 2009

N 194/54 SbNU 393

K povinnosti soudu odůvodnit rozhodnutí, kterým se zcela vyhovuje návrhu na vydání předběžného opatření

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu
Jménem republiky

Nález

Ústavního soudu - III. senátu složeného z předsedy senátu Jana Musila a soudců Vladimíra Kůrky a Jiřího Muchy (soudce zpravodaj) - ze dne 3. září 2009 sp. zn. III. ÚS 346/09 ve věci ústavní stížnosti stěžovatele Ing. V. S. proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. 8. 2008 č. j. 50 Nc 6075/2008-22, jímž bylo stěžovateli předběžným opatřením uloženo opustit dům a zdržet se vstupu do tohoto domu a jeho okolí a zdržet se setkávání a navazování kontaktů s navrhovatelkou (stěžovatelovou manželkou), a proti potvrzujícímu usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2008 č. j. 68 Co 521/2008-60, za účasti Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 5 jako účastníků řízení.

Výrok

Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. 8. 2008 č. j. 50 Nc 6075/2008-22 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2008 č. j. 68 Co 521/2008-60 se ruší, neboť jimi bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Odůvodnění

Včas podanou ústavní stížností ze dne 12. února 2009 se stěžovatel domáhal zrušení shora uvedených usnesení obecných soudů. Dle tvrzení stěžovatele soudy porušily čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy a čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod (dále též jen "Listina") a stěžovatelova práva zakotvená v čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 36 odst. 1 a 2 a čl. 37 odst. 3 Listiny, a čl. 6 odst. 1 a čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva").

Ústavní soud si vyžádal spis Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. 50 Nc 6075/2008, ze kterého zjistil tyto skutečnosti.

Dne 26. 8. 2008 podala manželka stěžovatele proti stěžovateli návrh na vydání předběžného opatření podle § 76b a § 273b občanského soudního řádu.

Obvodní soud pro Prahu 5 usnesením ze dne 27. 8. 2008 uložil stěžovateli povinnost opustit počínaje dnem 29. 8. 2008 blíže specifikovaný dům a zdržet se vstupu do tohoto domu a jeho okolí do vzdálenosti 100 metrů a zdržet se setkávání a navazování kontaktů s navrhovatelkou (manželkou stěžovatele). Soud prvního stupně uvedl, že postupoval podle § 75c odst. 1 písm. b) občanského soudního řádu, neboť shledal splnění podmínek stanovených v § 76b odst. 1 občanského soudního řádu. Odkazem na § 169 odst. 2 občanského soudního řádu a stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2007 zn. CpjN 19/2006 soud prvního stupně odůvodnil absenci odůvodnění usnesení a konstatoval, že podle § 75c odst. 3 občanského soudního řádu bylo usnesení vydáno bez slyšení účastníků.

Stěžovatel podal dne 8. 9. 2008 odvolání, o kterém rozhodl Městský soud v Praze tak, že usnesením ze dne 24. 11. 2008 prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V ústavní stížnosti stěžovatel namítá, že rozhodnutí jsou nezákonná, nepřezkoumatelná a zmatečná.

Z žádného rozhodnutí dle stěžovatele nevyplývá naplnění podmínek předběžného opatření, tedy že by (a jak) vážným způsobem ohrožoval život, zdraví, svobodu nebo lidskou důstojnost navrhovatelky (své manželky). Takové skutečnosti nevyplývají z žádného z předložených důkazů. Návrh manželky ani úřední záznam policie nemají dle stěžovatele žádnou vypovídající hodnotu. Dle stěžovatele nelze dovodit, že jakékoliv jeho jednání v době zadržení policií směřovalo proti navrhovatelce. Nebylo prokázáno, že by navrhovatelka utrpěla tělesná poranění či psychickou újmu (navíc v podobě víceletého psychického násilí). Dle stěžovatele je vysoce nepravděpodobné, že by za dobu 14 let navrhovatelka nevyhledala zdravotní pomoc, nebyla pořízena lékařská zpráva či nebyli přítomni žádní svědci. V návrhu na rozvod z roku 2007 se navrhovatelka o násilném jednání také nezmiňuje; nelze také předpokládat, že by přes tvrzené násilí vzala svůj návrh na rozvod zpět. Uvedl, že trestní stíhání proti němu nebylo dosud zahájeno a ani žádné jiné kroky, které by údajné ohrožení navrhovatelky eliminovaly, nebyly učiněny. Dle stěžovatele vydaly soudy předběžné opatření toliko na základě tvrzení navrhovatelky a jedné lékařské zprávy staré 10 let (1997). Tvrzení o násilí dne 17. 8. 2008 nebylo nijak do spisu doloženo; stopy násilí nebyly zjištěny ani na policii a nebyl učiněn žádný záznam o případných násilných stopách. Stěžovatel má tedy za to, že skutkový stav nebyl prokázán (absentují jakékoliv důkazy k tvrzení navrhovatelky) a stěžovateli nebylo umožněno se k věci a podkladům rozhodnutí vyjádřit a navrhnout důkazní prostředky.

Stěžovatel také brojí proti tomu, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje odůvodnění. Odvolací soud prvostupňové rozhodnutí potvrdil, aniž by stěžovateli umožnil uplatnit jeho procesní práva; stěžovatel se tak vůbec nemohl vyjádřit a jakkoliv se bránit proti prvostupňovému (neodůvodněnému) rozhodnutí a byl tak vystaven libovůli navrhovatelky. Dle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 169 odst. 2 občanského soudního řádu, neboť soud prvního stupně ani nezjišťoval, zda stěžovatel návrhu odporuje či nikoliv.

Dle stěžovatele soud postupoval i v rozporu s § 75c odst. 3 občanského soudního řádu, neboť měl účastníky vyslechnout.

Ve svém podání ze dne 19. 3. 2009 stěžovatel navrhl provedení důkazu usnesením Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha II, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru obecné kriminality, ze dne 9. 3. 2009 č. j. ORII-11935-52/TČ-2008-001271, jímž byla odložena věc podezření ze spáchání trestného činu týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě podle § 215a odst. 1 a 2 trestního zákona, kterého se měl dopustit stěžovatel. Tuto listinu předložil jako přílohu a uvedl, že z této nevyplývá, že by se tvrzení navrhovatelky zakládala na pravdě, naopak soudy evidentně vycházely z nepřesných, neúplných a zkreslených podkladů a tvrzení navrhovatelky byla nevěrohodná. Odložením trestní věci je pak vyloučena jakákoliv preventivní ochranná funkce rozhodnutí o vykázání z obydlí stěžovatele. V tomto podání stěžovatel také namítl, že podle § 21a odst. 5 zákona o policii (poznámka: Stěžovatel měl na mysli zákon č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, zrušený k 1. 1. 2009.) je povinností policie přibrat k úkonu nezúčastněnou osobu, to však policie při úkonech souvisejících s vykázáním nečinila a správní orgány ani soudy k tomuto nic v rozhodnutích nevedly.

Městský soud v Praze ve svém vyjádření uvedl, že považuje ústavní stížnost za nedůvodnou, neboť o odvolání stěžovatele rozhodl v souladu s procesními předpisy.

Vyslovil souhlas s upuštěním od ústního jednání.

Obvodní soud pro Prahu 5 se vyjádřil tak, že podmínky pro nařízení předběžného opatření shledal osvědčenými, a to listinnými důkazy. Vycházel ze způsobu chování stěžovatele; to si ověřoval také u Policie České republiky. Není pravda, že by vycházel toliko z údajů o incidentu z roku 1997. Postup bez slyšení účastníků považuje podle § 75c odst. 3 občanského soudního řádu za zákonný. Své rozhodnutí soud prvního stupně neodůvodnil, neboť i původní znění § 169 odst. 2 občanského soudního řádu připouštělo, že rozhodnutí o vyhovění návrhu na předběžné opatření nemusí za situace, kdy je vydáno bez slyšení účastníků řízení, a tudíž mu nikdo neodporoval, obsahovat odůvodnění. Obvodní soud souhlasil s upuštěním od ústního jednání.

Stěžovatel podal k těmto vyjádřením repliku, ve které opakoval část své argumentace z ústavní stížnosti. Zdůraznil především odepření práva na spravedlivý proces a nemožnost se hájit. Stěžovatel souhlasil s upuštěním od ústního jednání.

Práva vedlejšího účastenství nebyla, přes výzvu Ústavního soudu, uplatněna.

Ústavní soud dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná. Odkazuje přitom na svůj nálezn sp. zn. IV. ÚS 1554/08 ze dne 15. 1. 2009 (N 12/52 SbNU 121), dostupný rovněž na stránkách <http://nalus.usoud.cz>, jehož závěry dopadají i na předmětnou věc stěžovatele.

Ústavní soud spatřuje protiústavnost napadených rozhodnutí v absenci odůvodnění usnesení o nařízení předběžného opatření. Tuto absenci soud prvního stupně odůvodnil odkazem na § 169 odst. 2 občanského soudního řádu, tedy na ustanovení podústavního práva. Podle čl. 83 Ústavy je základním úkolem Ústavního soudu ochrana ústavnosti; proto mu zásadně nepřisluší hodnotit interpretaci podústavního práva. Ústavní soud však v projednávané věci shledal důvody ke svému zásahu, neboť v důsledku ústavně nekonformní interpretace podústavního práva obecnými soudy bylo porušeno základní právo stěžovatele na spravedlivý proces, jež je mu ústavně garantováno ustanovením čl. 36 odst. 1 Listiny.

Podle ustálené judikatury Ústavního soudu je požadavek řádného odůvodnění rozhodnutí jedním za základních atributů spravedlivého procesu. Dodržování povinnosti odůvodnit rozhodnutí má zaručit transparentnost a kontrolovatelnost rozhodování soudů a vyloučit libovůli. Chybí-li v rozhodnutí řádné odůvodnění, je tím založena nejen jeho nepřezkoumatelnost, ale zpravidla také protiústavnost. Nejsou-li totiž zřejmé důvody tohoto kterého rozhodnutí, svědčí to o libovůli v soudním rozhodování [viz např. nálezn Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 84/94 ze dne 20. 6. 1995 (N 34/3 SbNU 257) nebo nálezn sp. zn. I. ÚS 113/02 ze dne 4. 9. 2002 (N 109/27 SbNU 213)]. V nálezn sp. zn. III. ÚS 176/96 ze dne 26. 9. 1996 (N 89/6 SbNU 151) Ústavní soud vyslovil, že: "(...) je zcela nezbytné, aby rozhodnutí obecných soudů nejen odpovídala zákonu v meritu věci a byla vydávána za plného respektu k procesním normám, ale aby také odůvodnění vydaných rozhodnutí ve vztahu k zmíněnému účelu odpovídalo kritériím daným ustanovením § 157 odst. 2 in fine, odst. 3 občanského soudního řádu, neboť jen věcně správná (zákonu zcela odpovídající) rozhodnutí a náležitě, tj. zákonem vyžadovaným způsobem odůvodněná rozhodnutí, naplňují - jako neoddělitelná součást "stanoveného postupu" - ústavní kritéria plynoucí z Listiny základních práv a svobod (čl. 38 odst. 1). (...) Obdobně jako ve skutkové oblasti, i v oblasti nedostatečně vyložené a zdůvodněné právní argumentace nastávají obdobné následky vedoucí k neúplnosti a zejména k nepřesvědčivosti rozhodnutí, což je ovšem v rozporu nejen s požadovaným účelem soudního řízení, ale též i se zásadami spravedlivého procesu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), jak jim Ústavní soud rozumí."

K podobným závěrům opakovaně dospěl při interpretaci čl. 6 odst. 1 Úmluvy i Evropský soud pro lidská práva, který např. ve věci Torija v. Španělsko (stížnost č. 18390/91) v odst. 29 konstatoval: "(...) čl. 6 odst. 1 Úmluvy zavazuje soudy uvést důvody pro svá rozhodnutí. (...) Rozsah této povinnosti odůvodnění se může lišit podle povahy rozhodnutí. (...) Z tohoto důvodu otázka, zda soud nedostal povinnosti odůvodnění plynoucí z čl. 6 Úmluvy, může být zodpovězena pouze s přihlédnutím k okolnostem případu."

Z uvedeného vyplývá, že požadavky kladené na odůvodnění se mohou lišit v závislosti na typu a povaze rozhodnutí, přičemž jsou přípustné i určité výjimky z povinnosti odůvodnit rozhodnutí. Tyto závěry je možno obecně vztáhnout i na rozhodnutí o předběžném opatření. K předběžným opatřením Ústavní soud judikoval v nálezn sp. zn. II. ÚS 221/98 ze dne 10. 11. 1999 (N 158/16 SbNU 171) tak, že nároky kladené na řízení o vydání předběžného opatření nejsou tak vysoké jako v případě meritorních rozhodnutí, avšak určité standardy přesto musejí být dodržovány. Uvedl následující: "S ohledem na povahu předběžného opatření také nelze stanovit takové prostředky ochrany jako v případě rozsudků nebo závažných usnesení, neboť účelem je zde především co nejrychlejší zatímní úprava stran sporu. (...) To neznamená, že na vydání [předběžných] opatření nejsou kladeny požadavky, které plynou z ústavního práva na soudní ochranu. Tyto požadavky je ovšem nutno brát ve vztahu k výše uvedené povaze takového rozhodnutí. To znamená, že musí mít zákonný podklad (čl. 2 odst. 2 Listiny), musí být vydána příslušným orgánem (čl. 38 odst. 1 Listiny) a nemohou být projevem svévole (čl. 1 Ústavy a čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny)."

Obvodní soud pro Prahu 5 odůvodnil absenci odůvodnění ustanovením § 169 odst. 2 občanského soudního řádu a stanoviskem Nejvyššího soudu zn. Cpjn 19/2006.

Relevantní část § 169 odst. 2 občanského soudního řádu zní: "Písemné vyhotovení usnesení, kterým se zcela vyhovuje návrhu, jemuž nikdo neodporoval, (...) nemusí obsahovat odůvodnění."

Podle stanoviska Nejvyššího soudu zn. Cpjn 19/2006 usnesení, jímž se zcela vyhovuje návrhu na vydání předběžného opatření, nemusí obsahovat odůvodnění, neboť návrh na vydání předběžného opatření je návrhem, jemuž nikdo neodporuje ve smyslu § 169 odst. 2 občanského soudního řádu. Není přitom podstatné, že ten, jemuž byla předběžným opatřením uložena povinnost, neodporoval usnesení proto, že o něm nevěděl. Vyžadování odůvodnění by podle stanoviska bylo pouze projevem přepjatého formalismu a způsobovalo by

neodůvodněné průtahy v řízení. Dle Nejvyššího soudu nelze odmítat v takových případech aplikaci § 169 odst. 2 občanského soudního řádu ani s poukazem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího soudu neodůvodněné rozhodnutí o nařízení předběžného opatření je přezkoumatelné, neboť důvody vyhovění návrhu se podávají z obsahu spisu.

Interpretace § 169 odst. 2 občanského soudního řádu provedená Nejvyšším soudem zavádí pro usnesení, jimiž se zcela vyhovuje návrhu na vydání předběžného opatření, výjimku z obecné povinnosti řádného odůvodnění rozhodnutí podle § 157 občanského soudního řádu. Jakoukoliv výjimku z této povinnosti je však třeba vykládat restriktivně, neboť právo na řádné odůvodnění rozhodnutí je integrální součástí práva na spravedlivý proces. Zejména je nutno vykládat ji tak, aby nebylo nepřiměřeným způsobem zasahováno do práv účastníka řízení; výjimka tedy musí sledovat legitimní cíl, musí být způsobitelná tento cíl naplnit a nesmí být vzhledem k dosahovanému cíli neproporcionální.

Absence povinnosti odůvodnit usnesení, kterým se zcela vyhovuje návrhu na vydání předběžného opatření, nepochybně zasahuje do práva na spravedlivý proces pro povinného z tohoto předběžného opatření. Ten se totiž z písemného vyhotovení usnesení nedozví více, než že soud má tvrzené skutečnosti za osvědčené. V takové situaci je pro povinného velmi obtížné jednak pochopit, proč soud předběžné opatření vydal, a dále i podat řádné odůvodněné odvolání, když z usnesení není zřejmé, jaká tvrzení má soud za osvědčena, čím jsou tato tvrzení osvědčena a proč považuje soud takové osvědčení za dostatečné. Tyto faktory přitom musejí být v úvaze soudu přítomny. Pokud nejsou vysvětleny v odůvodnění, nelze vyloučit, že rozhodnutí je projevem libovůle. Rozhodnutí, z něhož není alespoň v základních rysech zřejmé, jakými úvahami byl soud při formulaci výroku veden, je podle ustálené judikatury Ústavního soudu třeba považovat za nepřezkoumatelné. Nelze přisvědčit názoru uvedenému ve stanovisku Nejvyššího soudu, že předběžné opatření s absentujícím odůvodněním lze přezkoumat, protože důvody rozhodnutí vycházejí jen z návrhu a listin, které k němu navrhovatel připojil nebo které se jinak staly součástí spisu. Pro posouzení, zda je rozhodnutí s absentujícím odůvodněním přezkoumatelné, není rozhodná skutečnost, zda toto rozhodnutí vychází toliko z obsahu spisu. Jinak by totiž nebylo třeba odůvodňovat např. rozhodnutí dovolacího soudu, která zpravidla taktéž vycházejí pouze z obsahu spisu. Jak ovšem Ústavní soud uvedl v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/03 ze dne 11. 2. 2004 (N 15/32 SbNU 131; 153/2004 Sb.), ústavní pořádek odůvodnění rozhodnutí o civilním dovolání vyžaduje, a to i v případě jeho odmítnutí.

Poté, co Ústavní soud identifikoval zásah do základního práva stěžovatele, přistoupil ke zkoumání proporcionality zásahu spočívajícího v neodůvodnění usnesení, kterým se zcela vyhovuje návrhu na vydání předběžného opatření. Test proporcionality se odvíjí ve třech krocích. Prvním krokem je hodnocení zásahu z hlediska vhodnosti, kdy jde o zvažování zásahu z pohledu možného naplnění sledovaného účelu. Není-li daný zásah způsobitelný sledovaného účelu dosáhnout, jde o projev svévole, jenž se považuje za rozporný s principem právního státu. Druhým krokem testu je posouzení zásahu kritériem potřebnosti, jež sleduje analýzu pluralitu možných prostředků ve vztahu k zamýšlenému účelu a jejich subsidiaritu z hlediska omezení ústavou chráněné hodnoty (základního práva nebo veřejného statku). Lze-li sledovaného účelu dosáhnout alternativními prostředky, je pak ústavně konformní ten, jenž danou ústavně chráněnou hodnotu omezuje v míře nejmenší. Sleduje-li prověřovaný zásah ochranu určité z ústavně chráněných hodnot, současně však jinou omezuje, pak třetí hledisko principu proporcionality, jímž je poměrování, představuje metodologii vážení těchto v kolizi stojících ústavních hodnot.

Ústavní soud konstatuje, že neodůvodňování usnesení, kterými se zcela vyhovuje návrhu na vydání předběžného opatření, sleduje legitimní cíl, jímž je urychlení soudního procesu a rychlá a efektivní prozatímní úprava poměrů účastníků řízení. Tomu odpovídá i celá úprava předběžných opatření v občanském soudním řádu. Soud pouze zkoumá, zda jsou "osvědčeny" skutečnosti rozhodující pro uložení povinnosti předběžným opatřením, přičemž osvědčení určité skutečnosti vyžaduje nižší míru jistoty než její prokázání. Pro vydání rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření jsou zároveň stanoveny poměrně krátké lhůty.

Je však pochybné, zda je úplná absence odůvodnění rozhodnutí, kterým se vyhovuje návrhu na předběžné opatření, prostředkem, jenž je způsobitelný uvedeného cíle dosáhnout. Absence odůvodnění totiž může tomuto cíli posloužit jen minimálně (pokud vůbec). Uvede-li soud v odůvodnění stručné důvody (byť jen v rozsahu několika vět), proč návrhu vyhověl, nemůže to vést k prodloužení soudního řízení. Časové nároky potřebné k sepsání základních důvodů rozhodnutí nemohou podstatným způsobem převýšit čas nutný k vyhodnocení toho, zda návrhu má či nemá být vyhověno; je evidentní, že pro soudní rozhodnutí je klíčové právě toto hodnocení.

I kdyby Ústavní soud uznal, že zvolený prostředek je způsobitelný deklarovaný cíl naplnit, nemůže absence odůvodnění obstát v testu potřebnosti. Existují totiž alternativní způsoby, jak deklarovaného cíle dosáhnout.

Takovým alternativním způsobem může být přizpůsobení odůvodnění povaze případu. V dané věci proto, jak bylo shora naznačeno, postačuje stručné odůvodnění, ve kterém však musejí být alespoň v základních rysech vyloženy důvody, jež soud k rozhodnutí vedly (tedy zejména, co navrhovatel tvrdil, a proč má soud tato tvrzení za osvědčená).

V případě předběžného opatření podle § 76b občanského soudního řádu, jež bylo vydáno v projednávané věci, je nepřijatelnost absence jeho odůvodnění zvýrazněna tím, že na vydání tohoto předběžného opatření nemusí navazovat specifické řízení, kterým by bylo rozhodnuto ve věci samé. Předběžné opatření podle uvedeného ustanovení se tak svou povahou mnohem více blíží meritornímu rozhodnutí s krátkodobými účinky než prozatímnímu uspořádání poměrů účastníků před vydáním rozhodnutí ve věci samé.

V projednávané věci tedy došlo k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy tím, že prvostupňové usnesení nebylo vůbec odůvodněno. Toto rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, s čímž je spojena možnost projevu libovůle rozhodujícího soudu. Důvody kasace se přímo vztahují na rozhodnutí soudu prvního stupně, avšak Ústavní soud přikročil i ke kasaci rozhodnutí odvolacího soudu, neboť postupem odvolacího soudu (ač jeho rozhodnutí samo odůvodněno bylo) byl stěžovateli odejmut stupeň v řízení, čímž též bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

Právo na odvolání proti usnesení o nařízení předběžného opatření sice samo o sobě nepoživá ústavní ochrany, to však nezbavuje soud povinnosti interpretovat a aplikovat podmínky připuštění tohoto prostředku, pokud jej stát ve svém zákonodárství vytvořil, tak, aby dodržel právo na spravedlivý proces. Zejména je třeba vyžadovat, aby ochrana práv v řízení o odvolání byla skutečně efektivní a aby soudní řízení bylo na obou stupních plnohodnotné. Jinak by totiž byl smysl zavedení tohoto opravného prostředku popřen. Nelze připustit, aby řízení v prvním stupni probíhalo pouze "na zkoušku" a aby skutečně a se všemi náležitostmi bylo rozhodováno až ve stupni druhém. Za situace, kdy bylo usnesení soudu prvního stupně zcela nepřezkoumatelné, měl je odvolací soud zrušit a dát tak soudu prvního stupně příležitost napravit své pochybení. Jestliže tak neučinil, rozhodoval fakticky namísto soudu prvního stupně. Takovým postupem však nemohlo dojít ke zhojení zásahu do základních práv stěžovatele.

Ústavní soud si je vědom toho, že obecné soudy v projednávané věci rozhodovaly v souladu se stanoviskem Nejvyššího soudu, jehož úkolem je sjednocovat rozhodovací činnost soudů, a porušení základních práv stěžovatele bylo zapříčiněno právě respektováním tohoto stanoviska. Tato skutečnost však nemůže na protiústavnosti napadených rozhodnutí nic změnit.

Z výše uvedených důvodů nezbylo Ústavnímu soudu, než napadená rozhodnutí obecných soudů zrušit podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu, a to bez ohledu na to, že faktický dopad tohoto kasačního rozhodnutí pro stěžovatele dán není. Odmítnutím zrušit rozhodnutí, o jejichž protiústavnosti je Ústavní soud přesvědčen, by totiž došlo k rezignaci na jeho základní poslání vyjádřené v čl. 83 Ústavy.